

volatelem postrádaného potřebí, když výsledky celého jednání a dokazování v prvé stolici stačily soudu odvolacímu k tomu, by v tom směru učinil bezpečná skutková zjištění. Těto své povinnosti soud odvolací dostál a nemůže proto o vadě odvolacího řízení z důvodu dovolatelem uplatňovaného býti řeči. Ocenění výsledků průvodního řízení není uvedeno mezi dovolacími důvody v § 503 c. ř. s. výčetmo vypočtenými a nepodléhá proto přezkumu soudu dovolacího. Z toho důvodu zůstanou nepovšimnuty vývody dovolání tohoto ocenění se týkající. Po právní stránce stačí dovolatele odkázati na to, co uvedeno bylo při dovolání žalovaného T-a v otázce, zda jde tu o provozování jízdy silostrojem. Nerozhodno jest, zda za vlečení osobního auta nákladním autem dovolatelem řízeným byla sjednána odměna, čili nic, a zda porouchané auto jest vůbec silostrojem ve smyslu § 1 zákona aut., ana jízda připoutaného auta byla jízdou ve smyslu § 1 zákona aut. a úraz nestal se osobě autem dopravované, nýbrž osobě jiné.

Čís. 10011.

Cestující, jenž, nastupuje do vlaku, otevřel zasouvací dvěře z plošiny do vozu a opět je za sebou zavřel, aniž se ohlédl, není právně náhradou cestujícímu, za ním nastupujícímu, jenž utrpěl úraz, vsunutí ruky mezi dvěře a vůz.

(Rozh. ze dne 20. června 1930, Rv I 1865/29).

Žalovaný, vstupuje do železničního vagonu, zavíral za sebou zasouvací dvěře z plošiny do vozu, aniž se ohlédl, zda někdo za ním nevstupuje. Žalobkyně, vstupující do vozu za žalovaným, chtěla dvěře zadržeti a při tom jí byla dveřmi přiskřípnuta ruka. Žalobní nárok na náhradu škody neuznal procesní soud první stolice důvodem po právu, odvolací soud uznal žalobní nárok po právu jednou polovinou. Důvody: Podle § 1296 obč. zák. se v pochybnosti předpokládá, že škoda nastala bez zavinění jiného, ale na druhé straně předpokládá § 1297 obč. zák., že každý rozumný člověk jest schopen takového stupně pozornosti, jaký může býti vynaložen při průměrných schopnostech. Nastupuje do vlaku, musí cestující počítati s tím, že nejede vlakem sám, a že po případě jiné osoby za ním do téhož vozu nastoupí současně. Proto zavírá-li za sebou sám dvěře, může podle průměrných schopností nahlédnouti, že jiný občan za ním stejně může nastoupiti, a že při zavírání dveří může býti onen vzadu nastupující dveřmi zasažen a po případě na těle poškozen. Zodpovídá tedy v souzeném případě podle této úvahy i žalovaný za neopatrné zavírání dveří (§ 1295 obč. zák.). Ana žalobkyně do jisté míry byla též neopatrnou, vloživši ruku mezi zavírající se dvěře, spoluzavinila částečně svou nehodu, ježto tímto jednáním umožnila uskřípnutí ruky, ale žalovaný bezohledným zavíráním, nestarav se o to, zda dveřmi, jež zavírá, někomu může ublížiti, zavinil úraz žalobkyně, k němuž jinak nemusilo dojít.

Zavinění na jeho straně a zavinění na straně žalobkyně jest stejné a jest proto zavinění podle § 1304 obč. zák. děliti stejným dílem. I kdyby v souzeném případě šlo jen o náhodu po rozumu § 1311 obč. zák., bylo by nutno uznati, že byla přivoděna spoluvinou žalovaného a poškozené.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu

D ů v o d y:

Aby nastala povinnost k náhradě škody z nedovoleného činu vyžaduje se z pravidla, by tu bylo protiprávní jednání, by vzešla osobě třetí škoda na majetku a, by tato škoda byla v příčinné souvislosti s bezprávným jednáním a škůdcovo zavinění. Odvolací soud usoudil, že tyto předpoklady tu jsou a vidí bezprávné jednání a zavinění žalovaného v tom, že vstupuje do vagonu, sám dveře z plošiny do vozu zavíral a že tak učinil, neohlédnuv se, zda na něm někdo týmiž dveřmi do vozu vchází a že za ním ještě žalobkyně do vozu vstupovala. Než v zavírání dveří vagonu nelze o sobě spatřovati bezprávné jednání, může se jím ovšem státi, zavírají-li se dveře způsobem nepřipadným, buď prudkým přibouchnutím anebo v nevčas. To však nebylo prokázáno. Bylo jen zjištěno, že si žalovaný dvěře — a jde tu o zasouvací dvěře, které, ježto měly spád, se samy zavíraly — při vstupu do vozu otevřel a za sebou přivíral. Že se žalovaný při tom neohlédl, nýbrž díval se dopředu, nelze mu právem vytýkati, an nastupoval a vstupoval do železničního vagonu a obyčejná píle a pozornost vyžaduje, by si při tom hleděl cesty. Žalovaný, i když mohl počítati s tím, že za ním vstoupí do vozu ještě jiní cestující, nemohl rozumně předpokládati, že z nich některý strčí ruku mezi dvěře a vůz a nezachytí dvěře za kliku, která tu za tím účelem jest. Žalovaný naopak mohl předpokládati, že každý cestující, jenž nastupuje do vlaku, vynaloží sám tolik pozornosti, by nepřišel ke škodě, a počíná si rozumně. § 1297 obč. zák. předpokládá toliko, že každý, kdo má zdravý rozum, může vynakládati tolik píle a pozornosti, jaká může býti vynaložena při obyčejných schopnostech, a nelze říci, že žalovaný opomenul tohoto stupně píle a pozornosti, že se tedy dopustil nedopatření. Jest přiznati dovolateli, že odvolací soud neposoudil věc správně.

Čís. 10012.

Ochrana nájemců.

Pod záповěď § 20 (2) zák. ze dne 26. dubna 1923, čís. 85 sb. z. a n. a dalších zákonů o ochraně nájemců náleží též případ, dá-li si vlastník domu něco poskytnouti nebo slíbiti za to, že svolí k podnájmu.

(Rozh. ze dne 20. června 1930, Rv I 1911/29).

Josef K. měl najaty v domě žalované dva krámy, z nichž jeden měl v podnájmu Antonín R. Žalobkyně ucházela se u R-a o další podnájem asi $\frac{2}{3}$ krámu, ale R. byl k tomu ochoten jen, svolí-li vlastnice domu